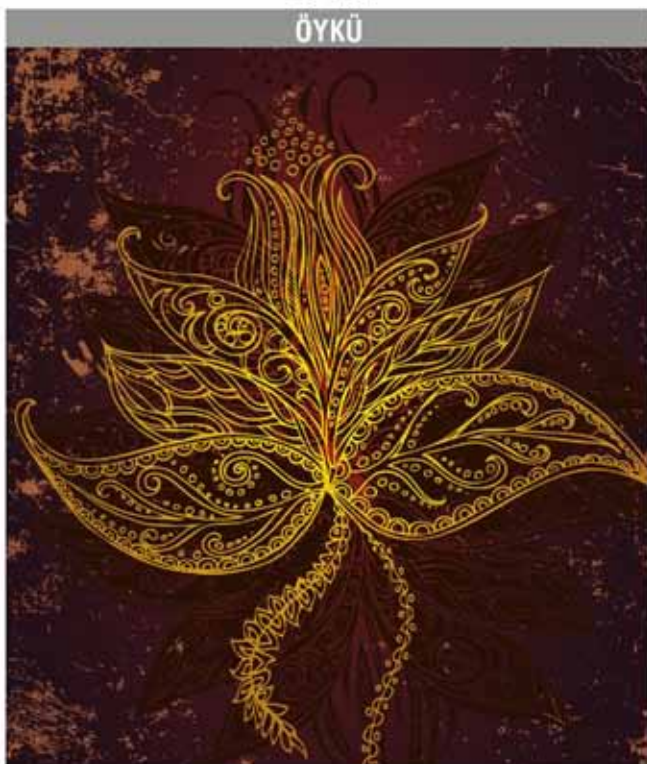

İNAN ÇETİN
BİN YAPRAKLI
LOTUS

ÖYKÜ

İnan Çetin
BİN YAPRAKLI
LOTUS

Can Yayınları: 1748
Türk Edebiyatı: 508

© İnan Çetin, 2008
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008

1. basım: Temmuz 2008

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0958-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

İnan Çetin
BİN YAPRAKLI
LOTUS

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

**İNAN ÇETİN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

**İÇİMİZDEKİ ŞATO / *öykü*
İBLİSNAME / *roman***

İnan Çetin, 1966 yılında doğdu. Kütüphanecilik, kitapçılık ve yayıncılıkla uğraştı. Kütüphanecilik ve kitapçılık yaptığı dönemde tarih, felsefe, teoloji, sanat tarihi ve resim alanlarında özel dersler aldı. İlk öyküsü, 1995 yılında Adam Öykü dergisinde yayımlandı. Çeşitli dergilerde inceleme ve eleştiri yazıları da kaleme alan Çetin'in *Doğu Öyküleri* başlıklı bir de öykü seçkisi var.

İÇİNDEKİLER

Bakır	9
Bin Yapraklı Lotus	25
Yılankavi	33
Kuytuda Aşk	44
Kurbağa	48
Ölüm ve Öncesi	52
Kanadı Kırılmış Kuşa Sabırdan Söz Et	59
Bir Ayrılık Öyküsü	64
Bir Senaristin Serüveni	72
Bir Senaristin Kaza Sonucu Ölümü	77
İyi ve Kötü	89
Uzun Bir Gece	93

BAKIR

I

Son sestini duyduğu. Bir gök gürlemesi gibi. Bir Őim-
Őek gibi öfkeli o sesi hiŐ unutmadı.

II

“Bakır! Kerim oğlu Bakır! Yüzü gölgeli, gözleri yaŐ-
lı meleğim. GeŐti, her Şey geŐti. Uyan Civanım! Uyan ki,
yüreğim intikam hırsıyla zehirlenmesin. Uyan ki, gözle-
rimden akan yaŐlar allara boyanmasın.”

Eđilip Bakır’ın buz kesmiŐ yüzünü öptü Şadiye.
Sonra, yarı aÇık göz kapaklarını kapattı Bakır’ın.
KucaklaŐtı ölümle. ylece durmuŐtum. HiŐbir dile gel-
mez o bakıŐlarla karŐılaŐmak... Ne gŐ!

“Kalk Şadiye, kalk güzelim,” dedim. İnce, beyaz
kolundan tuttum, ŐekiŐtirdim. Kalkmadı. Yaralı yavru
bir kuŐ gibi baktı, gözlerindeki ışık büküldü, derin,
uzun Őizgiler oluŐtu Őakaklarında.

III

Savaş sürüyordu, ölü kokardı kan denli ağır ağıtlar. Havadaki nem gibi sinsi korku, ölüm pusuda. Kül rengi saçları okşayan eller kenetlenmiş, gözler sınırsız bir şaşkınlık girdabında. Kırık dökük bir dille söylenenleri yinelemek. Buruk bir soğukluk, küskünlük, usanmışlık ve her ne kadar uzaksa da, umutları besleyen gelecek... Dallardan sarkan meyvelerin altında kül rengi saçların mezarı, birbirimizden gizliyormuşuzcasına iç çekişler. Herkesin benzeşmeye başladığı zamanda, hiçbir değeri olmayan konuşmalar. Allahım, ne günlerdi! Ölçsüz, savruk sözcükler, dünle yarın arasındaki yaşam, yakarış ve Bakır.

İtaat beklemiyordum. Kulak asmaya da olurdu, ama hiç dinlememesine katlanamamıştım. Hiçbir şey değişmeyecekti söylediklerimden ötürü, seziyordum. Var gücümle elmayı duvara fırlatmam ondan kalan bir anı. Başımdan dumanların yükseldiğini görmüş, “Bu şiddet kime? Bana mı, lanet savaşa mı, kendine mi?” demişti. Berbat bir ses, huzursuzluk verici. Ne kadar zaman konuşmadığımızı, göz göze gelmekten ne kadar zaman kaçındığımızı anımsayamıyorum. Rüzgârın uğultusu duyuluyordu yalnız. Olanlarla ilintisiz, kibirli bir öfke çekip götürmek istiyordu beni; karışık ve başına buyruk. Çarçabuk toparlandım; artık öfkeyi bir kenara bırakıp akli başında bir iki söz söylemek istiyordum. Her şeyi bir düşününce, ama iki büküm oturmuş, bahçenin bitimindeki ceviz ağacına bakıyordu. İri kahverengi gözlerini kısmış, yaşlı bir çocuk gibi.

“Dinle,” dedim, “yılanla kelebeğin hikâyesini anlatacağım sana.”

Gülümsedi.

O zamanlar yılanların kaç yıl yaşadıklarını bilmezdim. Oysa ne çok hikâye dinlemiştim onlarla ilgili.

“Yılanlar ortalama kaç yıl yaşarlar?” dedim.

“Bilmem, hiç merak etmedim,” dedi.

Bir iki kez yutkundum. Baştan savma tavırlarına karşı onu kışkırtacak, ilgisini konuşmama yöneltecek yollar aradım. Yalnızca bu değildi amacım, her fırsatta benimle alay etmesi, üstünlüğünü hissettirmesi gücüm gitmişti. Çocukken onu koruduğum günleri, düşle-
rimle büyüdüğü zamanları anımsıyordum. Güç olan buydu belki.

“Yılan bir gün derisini değiştirirken, kelebek onu hayranlıkla izliyormuş,” dedim, “kıskanmış. Ben de yenileşmek, ölümsüz olmak isterdim, demiş. Ne kadar yaşıyorsun, diye sormuş yılan. Bir gün, demiş kelebek. Ne güzel, demiş yılan.

Şaşırılmış kelebek ve uçup gitmiş. Bir yıl sonra, aynı yılan derisini değiştirirken yine bir kelebeğin onu izlediğini görmüş. Bana niçin öyle bakıyorsun, demiş. Uçup gideceğini sanmış, ama kelebek kıpırdamamış yerinden. Yarın artık yokum ben, demiş, senin çaresizliğini görmek yokluğumu kutsuyor.”

“Ben de babamı öldürenlerin çaresizliğini izlemek istiyorum,” dedi.

Acımasız bir kahkaha attım. Gerçeğin sonsuzluğa yatkın doğasını değiştireceğini sanan bir budalanın duymak istediklerini seziyordum, ama kolayca söyle-
necek sözler değildi bunlar. Tanımlayamadığım pek çok duygu gibi denetimsiz, hatta sinsice. İkimiz için de güç bir durumdu. Ben, varlığımı bilincimle ayakta tutmaya çalışırken, Bakır, şeytanca var olmayı reddedip tanrısal küstahlığa saplanmıştı.

Babasının öldürülmesinden sonra, kesin inançlar, sadık kalması zorunlu gelenekler, günahlar, sevaplar ya yer değiştirmiş ya da yitmişlerdi. Böyle olduğundan emindim sanki. Hiçliğin ortasında gezinen, gizlice kanına karışan bir zehir yok etmişti karşıtlarını. Korkunç; bir gölge gibi yaşamak! Onu inceledikçe baba-

sından anımsadığım ince, yumuşak çizgileri buluyordum yüzünde. Esmerliğini örten bir korku dolaşıyordu bu çizgilerde.

Rahatlatıcı bir şeyler söylemesini bekledim, sabırla. Suskunluğun ardından gelen o haykırışı. Önemszenenin eteklerine sığınmış iyiliğin fazlalıklarından arınmış Bakır'ı.

“Zülfü,” dedi. Bu dalgın, cılız ses yüzündeki çizgilerden çıktı sandım. Bir yılan gibi tısladı. “Bu savaş bizim savaşımız değil, bizim savaşımız...”

“Evet, bizim savaşımız...”

“Bizim savaşımız kendimizle.”

“Ya Şadiye, o ne olacak?”

“Aşk bütün bildiklerimi aşıyor,” dedi.

“Öyleyse?..”

“Kendimden kurtulmalıyım önce.”

Ne demekti bu? Anlamalı pek çok şeyi bile anlamıszlandıran bu saçma sözler de neyin nesiydi? Bir karıncalanma geçip gitti bedenimden.

“O ıssız yerde tek başına yaşayarak kendinden kurtulacağını mı sanıyorsun?!”

“O başka.” Kalktı, çit boyunca yürüdü.

“Savaşmadan olmaz,” dedim, “karşı koymalıyız.”

“Sizden biri olmadığımı düşün, uzaktan da olsa sesinize, yüzünüze ihtiyacım var, ama sizden biri değilim.” Sırtını çite dayadı. “Niçin dersen, bilemem.”

Kuşların tiz, telaşlı sesleri yükseldi gökte; üstüne uzandığım çimlere gömdüm yanaklarımı. Kafam karmakarışıklı.

“Her şey eskisi gibi olana dek bir mağarada yaşayacağım.” dedi. “Babama söz vermiştim, sağ kalmalıyım.”

“Düşmanlarına acıyarak mı?”

“Hangisi daha iyi sence?” dedi. Kalkmamı bekledi.

“Hiçbir şey bitmez, Zülfü,” dedi. “Yalnızlıktan delirsem de bunu yapacağım.”

“Silahı al bari,” dedim.

“Allahaismarladık,” dedi. Kalktım, kucaklaştık. Duygularını dizginleyemeyen koca adam, dedim kendi kendime, ruhumun bütün sıcaklığıyla seviyorum seni, yolun açık, şansın bol olsun.

IV

İki saatlik bir tırmanıştan sonra tepeye çıktı Bakır. Dik yamaçtan aşağı indi. Ormanı geçip çıplak sıradagılara vardığında karanlık bastırmıştı. Uzun zaman olmuştu bu dağlara gelmeyeli; kurt ulumaları uzaktan, kuşların çığlıklarına karışıp yüksek tepelerin duvarlarında yankılanıyordu. Korktu. Üstüne uzandı kayanın, heybesini başının altına koydu; gökyüzünde birkaç yıldız seçebildi zayıfça. Bir süre dinlenip devam edecekti yoluna, ama içindeki belirsizliğe denk düşen kasvetli bir hava vardı dağlarda. Kötücül duygularla ağırlaşan geçmiş, şimdi doruktaki savaşı reddetme kararlılığını sarsacak denli güçlüydü. “Sağ kalmalısın oğlum,” demişti babası. “Kişi ruhuna kurşun gibi çöken ağırlığının söküp atmalı ölümün. Ölüm nedir ki! Ama savaşlar bilinmezliklerle dolu doğa felaketlerine benzerler. Korkum, tanımadığım, görmediğim biri tarafından öldürülmek. Tut ki, o da benim gibi avlanmayı seviyor, o da benim gibi yoksulluk içinde büyümüş, kim bilir, belki o da sevmediği biriyle evlenmiştir.”

Tuhaf! Bu konuşmayı çok görmüştü babasına. Sanki onun gibi biri böyle konuşamazdı! Günlerce bu sözlerin çağrışımlarıyla didişip durmuştu.

Dağları sarsan bir sesle bir ateş topu yükseldi gökyüzüne. Yüzüstü döndü, başını kollarının arasına aldı. Dağlar ışık saçıyordu, o denli yakın hissetmişti patlamayı. Telaşla kalkıp kente döndü yüzünü, ışıkların

belli belirsiz titreştiği yere. Ardından bir ateş topu daha... Havalanan gece kuşlarının sesleri... Boğulacak gibi oldu; göğsünden fırlayacakmışçasına çarptı yüreği. Şadiye'nin karşı karşıya kalacağı bir tehlike anında ne yapacağını, nasıl şaşıracağını ve ne denli umarsız kalacağını düşündü. Gecenin karanlığında, yolculuğunun daha başındayken soğuk, buz gibi bir korku yayılıyordu bedenine. Bir sancı gibi, azar azar.. Toparlandı, kayanın arkasına dolandı, tepeye çıkan patikaya girdi. Daha birkaç adım yürümüştü ki, başının üstünde bir şapka gibi uzanan kayaya tutundu; uçurumun dibini boylayacaktı neredeyse.

Her şey gizliden gizliye sonu belirsiz serüvenin dayanaklarını eksiltip savaştan kararlılığını için için çürütüyordu. İki kayanın arasına oturmuş, insanların savaşa yaslanarak, gücünü yenilgiden alan benliklerini onarmaya çalıştıklarını düşünüyor, avunmaya çalışıyordu. Yine de ay ışığına sinen korku uçup gitmiyordu; ezici bir üzüntü ve yüzeysel bir sakinlik vardı havada. Sıkıntıyla alnını ovdu. Çelik yelek gibi sırtını ve göğsünü kaplayan, omuzlardan ve belden birbirine bağlanan kocaman torbalardan birini açtı sonra. Karnını doyurdu ve tedirgin bir uykuya bıraktı kendini.

Güneş doğmadan kalktı, yola koyuldu. Yavaş yavaş bir ip cambazı gibi ilerledi kayalıklarda. Attığı her adımın sonunda içinden kopan bir şeyin tekrar yerine oturduğunu, sırtından, göğsünden, alnından terler boşaldığını hissediyordu. Bağırarak ister gibi pembe dişetlerinin üstüne kıvrılmıştı dudakları.

Ölümlerle randevu buydu demek! Birbirini sinsice izleyen tatsız düşünceler, içine düştüğü ağın ipliklerini tek tek sıkıştırıp hoş bir heyecan yaratmak için imgelemde canlandırdığı olayların üstünü örtüyorlardı. İlgisizliği ile inatçı kararlılığı arasında gidip gelen tanımsız bir tutsaklıktı bu. Ruhunu yaşamın parıltısına açmış düşünceler silsilesinin kayıtsız rahatlığını

istiyordu oysa. Dağların soğuk koynunda ölümü beklerken, doğal olarak usunda tahta geçip oturan ilk addı, Şadiye. Sonra annesi ve Zülfü.

Esmer yüzüne bir serinlik çarptı. Şadiye'nin elini çenesindeki çukurda duyar gibi oldu, dokunuşun en çok titreştiği, en çok insanlaştığı yerde. Gözleri kapandı bir an. Durdu. Damarlarında usul usul akan kan donup kalmıştı, soğuk bir rüzgâr esiyordu içinde.

Mağaraya varacaktı varmasına, ya sonrası?.. Kengerin bile bitmediği bu dağlar, diri diri yutardı insanı. Dur durak bilmeden yürüdü ve uzun soluklu yolculuğun bitiş zamanını hesapladı yalnızca. Keskin kayalıkların kıvrımlarında daha dikkatli, daha yavaş yürüyor, içindeki seslere, devinimlere ve görüntülere daha kolay hükmediyordu. Gittikçe dal budak salan bir çatlak... ele geçiremediği bir şey vardı yine de. Belirip belirip yiten, annesinin acı dolu kuşkulu bakışı, babasının cesedinin karşısında yitirmediği umut, öç almak... en kötüsü de buydu. Sonra kül rengine büründü her yer. Baş döndü, bir kaya parçası gürültüyle yuvarlandı uçuruma, aldırmadı. Durdu sonra, parmaklarının arasında bir sıcaklık hissetti; akan kana baktıkça, canlılığını yeniden kazanıyor, ötekilerin ölmüş bedenlerinin üstünde tepine tepine, büyüdü düşlerinin yerine utanç verici gerçeği koyuyordu. Bir süre uyumuş da uyanmış gibi, şaşkın...

Saat yediye doğru mağaraya ulaştı. Tepelerin ardında, gökyüzünün açıldığı yerin ta gerisinde kalmıştı kent. Her şey ne kadar da yabancıydı! Kollarını göğsünde kavuşturup soluklandı. Keşke Şadiye burada olsaydı, diye düşündü. Konuşacak biri olsaydı ne iyi olurdu. Duyabileceği bir sesle çarptı yüreği. Başını indirip anlamlandıramadığı bir istekle ağlamaya başladı. Bu iyiye işaret değil, dedi kendi kendine yüksek sesle. Çınlasın istiyordu sesi, yankılanıp yalnızlığını güçlendirsin. Babasının güleç yüzünde gördüğü huzur

canlandı gözlerinin önünde. “Korkma,” diyordu babası, “dönmek mi istiyorsun yoksa!”

“Evet, sanırım,” diyesi geldi, sustu, tuttu kendini. Giriştiği serüveni, savaşı reddetmekle gerekçelendiremiyordu; bir düşü güçlendirecek gerçeğin peşindeydi.

Düşünülmüş en büyük güzelliği oysa savaşı reddetmek. İnançlarına ters düşmeyen, yüceltici bir alçakgönüllülük. Babasının her sabah güneşin doğuşunu karşılayan dualarıyla Allah’tan dilediği de buydu: “İlkin cümle âleme, sonra bize mutluluğu nasip eyle yarabbi.”

Her sabah olması gerektiği gibi, babasının yerine yineliyordu bu sözleri. Onun için yapabildiği tek şey buydu.

Yalnızca birkaç söz.

V

Dün rüyasında Şadiye’nin çilli yüzünü görmüştü ve siyah, su emmiş saçlarını. Doğanın sayısız adlardan oluşan çeşitliliğini anlatmıştı ona ve günlerce durup dinlenmeden bir pınar bulmak için nasıl koşuşturup durduğunu. Sonra boş bir kâğıda çizmişti, işte burada, demişti, şu kayanın altından sütbeyaz bir su akıyor.

Bazen bir düş gibi geçiyordu zaman, bazen yaşlı bir nehir gibi. Mağaranın önünde yere çömelip başını ellerine dayıyor, ruhu kentte aylak aylak dolaşıyordu. Uçsuz bucaksız, görkemli ve korkutucu manzarayla olan duygu birlikteliği sessiz bir hüznle gündoğumu-na dek sürüyordu. Yalnızlığın yarattığı boşluğu, savaşın değiştirdiği sokaklarla, tanıdık tanımadık insanlarla, güzel gecelerin sevişmeleriyle dolduruyordu. Bu yüzden gündüz uyuyordu ve güneşin derisinin üstünde eridiğini hissettiği gündüzlerden daha çok seviyor-

du geceleri.

İlk kez bu gece uyumayı düşünmüştü. Gökyüzü yer yer bulutluydu; kara bulutlar ayı örterken gördüğü rüyayı anımsadı yine. Şadiye, çelik çaydanlığı bahçe-deki masaya bırakıyor, kırılğan bedenini öyle bir ince-likle eğiyor ki, ıslak saçları gece gibi karanlığa boğuyor yüzünü. “Kentte herkes seni konuşuyor,” diyor.

“Niçin?”

Omuzlarını silkiyor, “Bilmem, belki bir pınar bul-mak amacıyla dağlara gittiğin içindir.”

Mağaraya geldiği ilk üç gün fellik fellik aradığı pınarın, rüyasında temel amaç olmasına şaşırmişti. Hiçbir olağandışılık yoktu bunun dışında. Avuçlarını kokladı; sonrası kuşkulu.

O yitik geceyi ve kokuyu anımsaması günlerini aldı. Ama sandığı gibi ne yitirilmiş bir gece, ne de gizemsel bir koku vardı. Gece bedeninin arzusu, koku yiyeceğin ta kendisiydi. Bu şifre, geçmiş pek önemse-diği, şimdiki ya da geleceği unuttuğu, yok saymaya çalıştığı günlerde tatlı bir meltem gibi gezinmişti bedeni. Belli belirsiz bir iz... Sonra her şeyi yutan obur bir canavar... Büyülü bir gizi çözenin sevinciyle oturdu pınar başına, olabilecekleri en ince ayrıntısına dek yeniden kurmaya çalıştı. Çünkü eli kulağında idi açlı-ğın.

Bu hilesiz varsayımlar yerini tedirginliğe ve kor-kuya bıraktığı zamanlar bile umudun iyi olduğunu düşündü hep. Eşsiz bir yalanla yarattığı gerçeklikten başka her şeyin elinden kayıp gittiğini de. Kendi ölü-münü doğurmak gibi bir şeydi bu; kusursuz bir düşün sürpriz sonu gibi. Açlık ve ölüm.

Ne denli acı olursa olsun, ruh, bedeni ne denli aş-ğılarsa aşağılasın, beden, ruhu ne denli aptallıkla suç-larsa suçlasın hiçbir şey değişmeyecekti. Bir yaşam başka bir yaşama, bir düşün başka bir düşe, bir soru baş-ka bir soruya dönüşecekti ve böyle sürüp gidecekti.

Birden bir pişmanlık belirdi içinde. Bir lokmacık ekmeği ıslatıp yediği anın acısını duydu; açlık bütün şiddetiyle çökmüştü içine, bedeni eriyip akacaktı sanki. Şimdi dönüp...

Sessiz bir soluk gibi açlık. Kalktı, ağır ağır pınara doğru yürüdü. Her şeye açlığın soysuzluğu bulaşmıştı; dağlara, yıldızlara, yüzlerce ürkütücü sese... Suyun önünde diz çöküp eğildi, avuçlarından akan suyun beraklığı, canlılığı diriltti bedenini. Rahatladı. Sonra uzanıverdi yere, bakışlarını gökyüzüne dikti. Her şeyi sevgiyle okşayan gözlerindeki öfke ak bir buluta takılıp kaldı.

Öylesine bitkindi ki, ölüme yer vermek için açıyordu düşüncelerini. Dört gün olmuştu, koca dört gün tek lokma geçmemişti boğazından. Buraya gelmesi bir yanılıydı, başından beri biliyordu bunu. Oysa bu sabah tuhaf bir haz alıyordu açlığından. Böylesine acı veren bir geleceği tasarlamının kanını donduracağını sanmıştı; bu bir oyun muydu yoksa! Bir an toparladı kendini, kayalığın ucuna yürüyüp geri döndü. Biz savaşmak için yaşamıyoruz, yaşamak için savaşıyoruz, demişti Zülfü. Yüzünde hafif bir gülümseme... Geri dönse... uzak, çok uzak! Bir sis perdesinin içinde silik bir çizgi, sonra ger bir keçi!

Dudakları titredi, sevincinin gürültüsü kulaklarında, bıraksa yırtacak sessizliği. Daha önce bakıp da göremediği renkli taşlar görüyordu hayvanın bacaklarının altında.

Zeytin karası gözleri parladı: Hiç böyle güzelini görmemişti, sırtı beyaz, alnına ve burnuna birer bulutçuk kondurulmuş, kömür karası bir keçi. Bir zaman düşündü, sonra kirli saçlarında gezinen elini çekip hayvana doğru uzattı. “Gel kızım,” dedi, “gel!” Birden elinin titrediğini, keçinin merakla ve dikkatle eline baktığını gördü; ne demek istediğini anlamıştı sanki. “Sana zarar vermeyeceğim, hadi!.. Gel kızım.” Keçiye

doğru ilerledi. Yaşamı boyunca böyle bir tansık... Keçinin kaçma düşüncesi tüylerini diken diken etti. Kime yakarmalı? Ama içinden bir şeylerin akıp gittiğini hissediyordu; kime?

Kalbinin atışlarıyla hiç uyuşmayan bir rahatlık ve güven... Açlıktı ölüm, her devinimde büyüyen, rahatlığını, güvenini sarsan.

“Gel güzelim. Hadi, gel kınalım.” Dudaklarında gülücükler parlıyordu, öylesine içten, sıcak bir sesle çağırmişti ki, keçi başını kaldırıp meledi. Sanki çağrısını onaylamış, telaşlanma der gibi. Öyle mi sanmıştı yoksa! Düşündüğü, gördüğü, dokunduğu, hissettiği her şey kuşku saçıyordu; elleri bile, küçük siyah lekeler kaplamıştı üstlerini. Islandı gözleri minnettarlıkla. Doğruldu, fırlayıp boynundan yakaladı, sağa sola vurdu keçi, acı acı bağırdı, ama yararı yoktu; açlıktan gözü dönmüştü Bakır'ın.

Keçiye duyduğu minnet duygusunun hiç de aşırı olmadığını, bir tas sütü yavaş yavaş içtikten sonra anladı. Gölgeler uzayıp dağları büsbütün kaplayana dek uyudu o gün.

Büyük bir mutluluktan keçiyle göz göze gelmek, onunla konuşmak... Yalnızca onu görmek bile korkudan arınmasına yetiyordu. Zamanla ona olan sevgisi büyüdü; tansık da gizemini yitirmeye başladı. Göreceli yalnızlık bir sarmaşık gibi çevresini sarmaladığı gün, ona taktığı ad kendiliğinden çıkıvermişti ağzından: Kınalı. Yeni bir tansıktı bu, yeni bir coşku!.. Ta ki bir aldatmacanın keskin çarklarında ezildiğini hissedene dek. Ta ki süt içmekten bıkcıncaya dek.

Ay'ın, yalnızlığı artırıcı ışığı altında hep geri dönmeyi düşledi gecelerce. Yüzyıllardır burada, bu kocaman basık, örümcek ve kertenkele yuvası mağarada yaşıyormuş gibiydi. Ara sıra bir sineği yakalamak için ellerini birbirine vurması dışında, her şey ölüm ve açlıktı, sessiz, kabullenilmiş. Artık keçiyle konuşmu-

yor, onu adıyla çağırılmıyordu. İliklerine işleyen bir özlem... Sıcak bir çorba, bir dilim ekmek, bir parça et!

Sonra kendi kendine şöyle diyordu: Kınalı'yı kes.

Ama asla usunda canlandıramıyordu o anı. Gelip zorla içine giren ölüm meleğinin çekip gideceğini umuyordu. Kınalı'ya bakarken öyle katışıksız, öyle tuhaf bir hüzün duyuyordu ki... Gerçekötesi bir ölümün halesini görmek kadar dehşet vericiydi bu duygular. Bu denli kısacık zamanda keçiyeye olan kopmaz bağlılığı, savaşın aylarca sürebileceği korkusu ve süttten tikslenme...

Yüreğinde tortulanan nefret ve intikam. Her şey hayaletsi, mutlak bir sonu muştulamayan ölümün çığırkanlığı. İçi içine sığmıyor muydu, içi içini yiyor muydu, belli değil. Neredeyse bir sevinç, neredeyse ölümü aşan bir hüzün! Anlayabilse!

Kalk! Kalk da şu keçiyeyi kes, dedi kendi kendine hiddetle. İyilik meleği değilim ya! Pek çok şey değişecekti, bunu biliyordu, ama zavallı durumuna acımaktan başka ne yapıyordu ki burada?

Keçi karnını doyummuş, geviş getirerek yatıyordu mağaranın gölgesinde. Ona karşı bir kıskançlık duydu; rahattı hayvan, hiçbir şeyden kuşku duymuyordu. Mağaraya nasıl gelmiştir kim bilir? Sürüden kopmuştur büyük olasılıkla ya da bir tehlikeden kaçıp yolunu yitirmiştir. Sarsıcı bir açıklıkla, uzun bir süre baktı keçiyeye. Süt aklına düştüğü an midesi ağzına geldi, içse kusacak. Bir parça toprak attı ağzına, çiğnedi, tükürdü sonra. Zülfü'ye çektiği söylevler dönüp durdu usunda. Elindeki taşı şiddetle fırlattı uçuruma, kalktı, mağaraya gidip bacağı aldı.

Bütün umutların geri dönüşsüz yıkılacağı an, yaşamının en güç kararı. Düzensiz soluğunu kesen şeytansı bellek... Düşünceleriyle bedeni arasında gidip gelen kararsızlığıyla donup kalmıştı keçinin karşısında. Gökte süzölen siyah lekeler dışında her şey dur-

gundu ve bu durgunluğu yaratan keçinin keskin bakışlarıydı sanki, tehlikeyi sezmiş gibi! Bıçağı güneşe tuttu, gereksinmenin şiddete olan düşkünlüğü, bıçağın ucunda parlayan ışık, yalnızca bir tümceyi aydınlattı: Sağ kalmalısın oğlum.

Yalnızlığı içinde yitmişti; niçin yapması gerektiğini bilmediği bir şeyi serüvene dönüştürmek isteyen bir çocuk gibi ilerledi keçiye doğru. Sevgiyle korunan duyguların incelikli masumluğuna, saflığına aldırmadan. Giderek yoğunlaşan bir korku, yaşama tutunmanın sancısı.

Kınalı! Keçiye verdiği adı bu denli derinden benimsemesinin sarsıcı hükmünün ışıması... Art arda birkaç kez dokundu hayvana. Ona değil kendine acıyordu. Yadsımaya çalıştığı pişmanlık, düşlerini iliğine dek emmişti. Bir yerden ötekine bir saniye içinde taşıdığı ipi ayaklarına doladı keçinin, bağladı. Boğuk boğuk meledi hayvan, bacaklarına sürtünüp debelendi. Baştan aşağı taş kesilmişti Bakır, kılı kıpırdamıyordu, ama keçinin yararsız bakışıyla birlikte ter içinde kaldı. Bıçağın keskin yanı deriyi yırtıp damarlara ininceye dek tutuldu soluğu, sonra keçinin son çırpınışlarını ve süzülüp toprağa yayılan kanı izledi.

*

Haftalarca süren tokluk başladığı gibi bitiverdi. Yaşamının en büyük utancı; aşığılanmanın en fenasıyla karşılaşacağına, ölümü tercih etmeliydi, gerçi kuşku duymuyordu bundan ama gözardı edemediği, Şadiye'nin her fırsatta dile getirdiği, kahramanlık öykülerinin görkemiydi. Şadiye hayranlık arıyordu; korkutucu, aşkın diline aykırıydı bu.

Dudaklarını ısırıldı, kanın paslı tadı dilinde... Amacım sana iyilik etmek değil, demişti babası, iyilik

etmek huzur vermez insana. Kötücüllüğünün altında ezilmek istemiyorsan özgürleş ve unutma ki kendini aldatmak en büyük ıstıraptır.

Sonsuza dek uyumak istiyordu şimdi. Varsın olsun ne olacaksa.

“Dilsizliğinden güç alır sözlerim.”

Çıplak, sarp dağlara meydan okurcasına haykırdı, dilinde eriyip giden bu dizeyi. Ayartmak için bitkinliğini. Bombalanmış hayalet bir kent burası, bir uçtan bir uca süzülen kuşlar sabırsız, çırpınıyorlar gökyüzünde. Perdeyi aralayan annesi mi? Çökmüş, yüzündeki kırışıklar çoğalmış, gözlerinin altında torbacıklar, babası mı yoksa! Benzerliğe şaşırıyor.

Dayanılmaz bir kaşıntı! Elini sırtına uzatınca irkil-di birden. Deliriyor muyum? Aman Allahım! Bir deri bir kemik kalmış sırtından çekti elini.

O gün ve sonraki günler sanrılar gittikçe arttı. Gücü iyice tükenmişti, çöktüğü yerden güçlkle kalkabiliyordu. Kimi zaman vahiy meleğini bekler oldu, hat-ta daha ileri giderek, duyularını kımıldatan her şeyi Allah'ın bir işareti olarak algılamaya başladı. Mağara-nın duvarlarına kazıdığı pek çok adı ve biçimi anımsa-mamasına bile derin anlamlar yüklüyordu, evet, aklın yücelişi-ydi bu.

Ama bütün bunlar, sarsılıp geçmişin izlerini sür-mesine engel olamamıştı; yıllardır orada, pınarın başın-da dikiliyormuş gibiydi. Açlığın kemirip bitirdiği umutsuz bedeninden kurtulmayı düşündü. Karanlıkta parlayan cılız ışıkları andıran gözlerini uçuruma dikti; umarsızlığının kölesiydi artık, içinde devinip duran inadın, belki, kararlılığın, ya da...

Tüyleri dimdik oldu, gerildi. Hızla mağaraya yürü-dü, eşyalarını topladı. Canlanmış, ateşlenmişti; kısa bir

sürede kente ulaşacağına inanıyordu. Mağaradan uzaklaştıkça keçinin hırıltılı sesi yükseliyordu kayalıklarda.

VI

Pencereden baktım. Bakır! Her yanı kan içindeydi. Sakalları, saçları uzamıştı, bir dilenciye, evsiz barksız, sokakta yatıp kalkan birine benziyordu. Bu haliyle dünya kadar yolu nasıl kat ettiğini düşündüm ilkin. Bir hayaletti sanki.

“Gir içeri,” dedim. Kolunun altına dayadım omuzumu.

Yaralarını temizlememi, sarmamı istedi. “Savaş sürüyor mu?” dedi ardından.

“Artık bunu düşünme,” dedim, “şu haline bak, uçurumdan yuvarlanmış gibisin.”

Yaraları üstüne titizlendim ve içimden akıp gelen acıma dolu sözleri tutamadım.

“Acıma bana,” dedi, “yersiz duygulardan nefret ettiğimi öğren artık.”

Yatağa girmesini söyledim. Artık gerçeği saklama gerek yoktu, Bakır’ın cesaretinden kuşku duyuyordum. Korkaktı. Savaşmayı başaramayacak kadar, ölmeyi de. Pek umursamadım, ama artık savaşamayacak denli yorgun, zayıf, güçsüzdü.

“Zülfü,” dedi, “savaşmak için dönmedim, ölmek için...”

“Hak savaşla aranıyor hâlâ,” dedim.

Susmasını istiyordum, çünkü yalnızca çevresini aydınlatan eriyen bir mum, bedeninden fazla bir şey olmaya çalışan tuhaf bir yaratık görüyordum; fısıltılı nesnelere gibi konuşuyordu ayrıca.

Gerçek şu ki, beni unuttu bir süre sonra, ama Şadiye’yi görünce bir kedi gibi sokuldu ona. Sıcakta eriyen

buz gibi çözüldü gözleri.

Sonra olup bitenleri anlattı. “Yorulmamalısın,” dedim, “şimdi değil...”

Her gün evlerinin yokuşunu tırmanırken savaşın dehşet verici yüzünü görüyordum. Yine de bir ikilem içindeydim ve biliyordum ki, şiddet her zaman şiddet için yapılmaz, ama dehşet verici. Düşündüklerimi Bakır’a da anlattım.

“Şiddet yanlısı biri için ne komik gerekçe, ölümün dehşetinden söz etmek,” dedi.

Şadiye ve annesi yüzüme baktılar, omuzlarımı silktim. Onları hep gözleri yaşlı görüyordum, her akşam Bakır’ın anlattıklarını dinlemeye gittiğimde.

Eski bir duvar saatinin gösterdiği zamana dek, bir ölüm anına...

Öleceği içime doğmuştu ve o istedi diye anlatıyorum bunları.

İNAN ÇETİN

BİN YAPRAKLI LOTUS

ÖYKÜ

Bin Yapraklı Lotus, daha önce *İçimizdeki Şato* ve *İblisname* adlı kitaplarını yayınladığımız **İnan Çetin**'in ilk öykü kitabı. Yayımlandığında ilgiyle karşılanmış bu öyküler, bir yandan İnan Çetin'in sağlam öykücülüğünün ilk örneklerini sergiliyor, bir yandan da ülkesinin, insanının sorunlarını sessizce izleyen ve bunları yazıya aktaran genç bir yazarın kaygılarını işaret ediyor. Bu kitaptaki öyküleri unutamayacaksınız.

İnan Çetin'in öyküleri insanı canevinde gören bir derinliğin ürünü; sanırım bu yüzden öykünün bütüncül anlamı yerine, sözcüklerin çoğul anlamlarına dayanıyor. Öykünün bütünü bazen yalnızca kurnacayla oyun oynamaya götürür, onunla yetinir öykücü. Oysa sözcüklerin düzenlamalarının ötesinde görünmeyen anlamlarına, suskuların gizlerine ulaşmaya çalışarak yazmak, insanın derin dünyasına gönderir. Bin Yapraklı Lotus'ta anlamına ve tadına tam varabilmek için yeniden okuma isteği uyandıran öyküler var.

SEMİH GÜMÜŞ

KAPAK RESMİ: SAŞA MARTİNÇUK

ISBN 978-975-07-0958-6

9 789750 709586

<http://www.canyayinlari.com>